

da et Skrift udkom, var vidende om, at der indeholdtes noget Lovstridigt i det, naar Saadant var Tilfældet, ikke vilde opfylde sin Embedspligt saaledes, at Justitsministeren vilde lade en saadan Politimester beklæde sin Post en Dag længere. Det er nu meget stærkt sagt. Jeg troer, at det overstiger al menneskelig Evne at vide i det Hele taget „samme Dag“, Indholdet af Alt, hvad der udkommer fra Pressen, saa at der ikke skulde kunne være et eller andet Lovstridigt, der kunde undgaae Dymarksomheden. Jeg troer, som sagt, at det overstiger alle menneskelige Kræfter, og hvad vil han da kunne opnaae ved, at han faaer det samtidigt med Udleveringen? Det forholder sig ikke saaledes, som den ærede Ordfører sagde, at en Time efter Udleveringen fra Bogtrykkeriet ere samtlige Skrifter omdeelte. Med Hensyn til Dagbladene har han Ret, men med Hensyn til alle andre Blade og Skrifter udleveres de i Regelen til Forfatteren eller Udgiveren, der da undertiden kan have dem en heel Dag, inden de komme videre. Det er saaledes et fuldkomment Ubekjendtskab til Udbringelse af det Slags Producter af Pressen, den ærede Ordfører her har lagt for Dagen, idet hans Vittring om, at de ere udbredte en Time efter Udleveringen fra Trykkeriet, kun gjælder Dagblade, men kan ikke anvendes paa alle de øvrige Frembringelser af Pressen. (Hør!) Det hele Forslag under Nr. 12 bliver mig virkelig saa overordentligt mistænkeligt, naar jeg sammenligner de Vittringer, vi have hørt af den ærede Ordfører idag med dem, vi hørte af ham under Sagens anden Behandling, at jeg paa ingen Maade kan stemme for det; thi, naar man hører Forslagsstillerne, som ere kyndige i saadanne Sager, den ene Dag udtale sig, for at en Bestemmelse fuldkommen svarer til sin Hensigt, medens de den næste Dag ikke mene det, men finder den betydningsløs, saa viser det, at de ærede Forslagsstillere i Mellemtiden maae være oplyste om Noget, som har bragt dem til nu at erkjende det for betydningsløst, hvad de dengang ansaae svarende til Hensigten, og jeg kunde meget ønske, at den ærede Ordfører nærmere udtalte, hvad dette da var.

Danfjer: Vi have ikke modtaget nogen hemmelige Oplysninger, vi ere vel blevne mere

oplyste ved at discutere med saa kyndige og insigtsfulde Mand, og det er som en Følge af denne større Oplysning, at Forslaget træder frem; men Oplysninger som saadanne have vi virkelig ikke modtaget. Naar den ærede Taler har troet at finde en Uoverensstemmelse i det, jeg har sagt idag, og mine Vittringer sidst, da troer jeg, at den vil have sig, naar den ærede Taler faaer Leilighed til at læse, hvad jeg har sagt idag. En Hensigt kan jo opnaaes paa flere Maader; der er flere Veie, som føre til Rom, og derfor, fordi jeg har erkjendt, at Hensigten kunde opnaaes ved den Bestemmelse, som sidst vedtoges, og tillige ved den, som idag er foreslaaet, er jeg ikke i Modsigelse med mig selv. Naar den ærede Taler har meent, at Bestemmelsen om Indleveringen vil træffe de Skrifter, som ikke udkomme dagvis, håardere end Dagbladene, fordi disse Skrifter ligge en Dag hjemme hos Forfatteren eller Udgiveren, saa vil jeg raade den ærede Rigsdagsmand og Andre, som ere i samme Tilfælde, at lade Skriftet blive liggende hos Bogtrykkeren, indtil det bliver omdeelt, thi paa den Maade komme disse Skrifter til paa samme Maade at nyde godt af Bestemmelsen som Dagbladene.

J. M. Hansen: Jeg skal kun yttre dertil, at det ikke er muligt; thi, saalænge de ligge hos Bogtrykkeren, kunne de ikke blive af-talte, indpakkede o. s. v. til de forskjellige Steder, hvor de skulle hen; Udgiveren maa nødvendigvis have dem hjemme, for at gjøre det. Jeg har heller ikke Noget imod, at den ærede Ordfører har fundet en anden Veie, som han troer kunde føre til Maalet; men hvad jeg forundrede mig over, det var, at han om een og samme Veie sagde den ene Gang, at den førte sikkert til Maalet, og den anden Gang, at den slet ikke førte til Maalet.

Krieger: Det ærede Thing vil erindre, at, da denne Paragraph sidst blev forhandlet, var det en af de Paragrapher, hvor det syntes vanskeligt at komme til Enighed med den ærede Minister. Thinget vil see, at der dog er tilveiebragt en Enighed, og det paa en saadan Maade, at jeg troer, at der ikke for den, som sætter sig ind i Sagen, med Frie kan være Grund til nogenføhøst Mistanke. Naar vi